

Za
3256

ak. 236.

IV 222,
/

CAROLVS FERD. HOMMEL

ADSPECTVRIS SALVTEM.

MANCIPIO MEVS EST, VSV HIC
LIBER VT OMNIA MEA
AMICORVM, NISI TAMEN INTRA
QVATVORDECIM DIES
COMMODATVM REDDIDERINT
NEQVE BELLE CVSTODIERINT,
ALIO TEMPORE: NON HABEO
DICAM.

LIPSIÆ ANNO MDCCLXI

JACOBI BORN

PROFESSOR DER MATHEMATIK

AN DER UNIVERSITÄT WÜRZBURG

IN DER UNIVERSITÄT WÜRZBURG

1804

WÜRZBURG

VERLAG VON J. NEUBAUER

WÜRZBURG

WÜRZBURG

WÜRZBURG

WÜRZBURG

WÜRZBURG

WÜRZBURG

WÜRZBURG

WÜRZBURG

WÜRZBURG

8

JACOB BORN

BOCHUM

1788

JACOB BORN

BOCHUM

1788

D

C

E

OK. 236.9

IV, 222

IACOBI BORN

DOMINI HEREDITAR. CLIENTELARVM

WILDENBORN ET SVXDORF

PROCANCELLARII REGII

CIVIT. LIPSIENS. CONSVLIS PRIM

A. D. VI. NON. DEC. MDCCCLVIII

PLACIDA MORTE EXTINCTI

E L O G I V M

LIPSIAE

EX OFFICINA BREITKOPFIA

JACOBI BORN

DOMINI HEREDITARII COUNSELLARII

WILHELMI BORN ET SUORUM

PROFANAE LINGVAE REGII

COMITIS LIPSIAE CONSULEIS PRIM

A. D. VI NOV. MDCCCLXXXIII

PLACIDA MORTE EXTINCTI

E L O G I V M

LIPSIÆ

EX OFFICINA HERITROPOLITANA

IACOBI BORNII

ELOGIVM

Qui de vita et rebus praeclare gestis clarorum virorum, quos rebus humanis dolent ereptos, ad superstites et posteritatem perscribunt, alii non nisi honesti moris, alii etiam philosophicae subtilitatis habere rationem possunt. Et prius quidem, quod ex maiorum more ducitur, argumentum telam eiusmodi susceptam vehementer commendat; posterius autem, quod intimioribus nititur pietatis atque iustitiae praeceptis, eius perficiundae necessitatem quandam imponit:
A 2 quam-

quamvis nec illos arguere erroris audeam, qui vel ideo laudationes publicas mortuorum in officiis numerant, quod eas multorum saeculorum constans iudicium probavit, et magnam veri rectique speciem tribuunt vetustae opinioni, iam vsque ab heroicis ductae temporibus, ac postea populi Romani et omnium ferme gentium firmatae perpetuo consensu. Quodsi enim in vrbe orbis terrarum principe maiorum mos recte fuit omnis diuini humanique publici non minus quam priuati iuris fons existimatus:

1) CICERO in *Bruto* c. 19. HORATIUS *Carm.* IV. od. 15. v. 29. sq. Immo vix alia historiae mythicae origo. Fuit enim antiquissimis illis historicis, qui poterant priuilegio muniti quilibet fingere audebant, hoc sollemnne, vt res gestas eorum, quos canere et posteritati commendare fusciperent, omni vacua lae repraesentarent, et lectoribus ad superstitionem, vti tum erant tempora, pronis Deorum, non hominum, facta recenseri persuaderent. Haesit in-

de forsitan posteriorum quoque saeculorum laudationibus in funere clarorum hominum vel dictis vel scriptis commune quasi vitium, vt fato functis nobilitatem quandam et generis et animi falso tribuerent: vnde vitiatam magis, quam instructam defunctorum elogiis historiam conqueruntur grauissimi scriptores, CICERO in *Bruto* c. 16. et LIVIUS VIII, 40.

2) Originem moris Romanam tuetur DIONYSIUS HALICARN. antiqu.

tus: quo iure poterit iustitiae atque honestatis indicium quoddam et *χαριστικῆς* consuetudini negari, quae et antiquitus placuit, et hodieque frequentatur? Quis est autem adeo in tabulis rerum gestarum hospes, et priscae aetatis insitutorum tam ignarus, ut facta heroum ad lyram canifolita antiquissimo et carminum et historiarum generi ansam dedisse¹ nesciat; ut penes Romanos inde a regis temporibus sollempnes in funere egregiorum virorum laudationes recitari, scriptasque posteris relinqui solitas², praeterea istud officium

A 3

ad

*antiqu. Rom. L. V. c. 17. Opp. T. I. p. 279. f. edit. Oxon. ubi, postquam de pugna, qua Tarquini delecti sunt et Brutus libertatis restaurator occubuit, tradidisset, mox de P. Valerio Poplicola perhibet: τῆ δὲ ἐξῆς ἡμέρᾳ Φαιῶν ἐδῆ-
ται λαβῶν καὶ τὸ Βρῦτε σῶ-
μαι προδῆς ἐν ἀγορᾷ νεοσημη-
μένον ἐπὶ Σρωμνῆς εὐπρεπῆς
συνελεύσει τὸν δῆμον εἰς ἐκκλη-
σίαν, καὶ προελθὼν ἐπὶ τὸ βή-
μα τὸν ἐπιτάξιον ἐλέξεν ἐπ'
αὐτῷ λόγον· εἰ μὲν ἐν Οὐα-
λέριος πρῶτος κατεστήσατο τὸν
νόμον τόνδε Ῥωμαίους, ἢ κεί-*

*μενον ὑπὸ τῶν βασιλέων παρ-
λαβεν, ἢ ἔχω τὸ σαφές ἐπιάν.
Ἵτι δὲ Ῥωμαίων ἐστὶν ἀρχαῖον
εὔρημα τὸ παρὰ τὰς ταφὰς
τῶν ἐπισήμων ἀνδρῶν ἐποιεῖς
τῆς ἀρετῆς αὐτῶν λέγεσθαι, καὶ
ἐχ' Ἑλλῆνες αὐτὸ κατέστησαν
τὸ πρῶτον, παρὰ τῆς κοινῆς
ἰσορίας οἶδα μαθῶν, ἣν ποιη-
τῶν τε οἱ παλαιότατοι καὶ
συγγραφεῖς οἱ λογιώτατοι πα-
ραδεδώκασι· ἀγῶνας μὲν γὰρ
ἐπιταφίως τιθέμενοι ἐπὶ τοῖς
ἐνδόξοις ἀνδράσι γυμνῆδες τε
καὶ ἵππιδες ὑπὸ τῶν προση-
κόντων ἰσορήσασιν, ὡς ὑπὸ τε
Ἀχιλλέως ἐπὶ Πατρόκλῳ καὶ
ἐπιπρότερον ὕφ' Ἡρακλέως ἐπὶ*

Πέ-

ad proximos agnatos iure quasi proprio pertinuisse³ ignoret; vt publico Athenarum decreto post pugnam siue Marathoniam,

Πέλοπι· ἱπαινὺς δὲ λεγομένους ἐπ' αὐτοῖς ἔγραψαν ἔξω τῶν Ἀθήνησι τραγωδοποιῶν, οἱ κολλυκεύοντες τὴν πόλιν ἐπὶ τοῖς ὑπὸ Θεσείω διαπομένοις καὶ τῆτο ἐμάθευσαν· ὁφεί γὰρ ποτε Ἀθηναῖοι προσέδεσαν τὸν ἐπιτάξιον ἔπαινον τῶ νόμῳ, εἴτ' ἀπὸ τῶν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ καὶ περὶ Σαλιμίνῃ καὶ ἐν Πλαταιαῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποδιδόντων ἀρχαίμενοι, εἴτ' ἀπὸ τῶν περὶ Μαραθῶνα ἔργων· ὕστερ' αὖ δὲ καὶ τὰ Μαραθῶνια τῆς Βροῦτε ταφῆς, εἰ δὴ ἀπὸ τῶν πρῶτων ἤρξαντο οἱ ἔπαινοι λέγειν τοῖς ἀπογενομένοις, ἐκκαίδεκα ἔτεσιν· εἰ δὲ τις εἰσὺς σκοπῶν οἴτινες ἦσαν οἱ πρῶτοι τὰς ἐπιτάξεις ἱπαινὺς καταστησάμενοι, τὸν νόμον αὐτὸν ἐφ' ἑαυτῶν βαλεῖν καταμαρτῶν παρ' ὁποτέρου ἄμενον ἔχει, τοσαύτῳ Φρονιμώτερον εὐρήσας παρὰ τοῖσδε κείμενον αὐτὸν ἢ παρ' ἐκείνους, ὅση γὰρ Ἀθηναῖοι μὲν ἐπὶ τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον διαπομένοις καταστήσασαί τὰς ἐπιτάξεις ἀγορευέειν λόγους δοκῶσιν, ἐκ μίαις τῆς περὶ τὸν θάνατον ἀρετῆς, καὶ τῆσδε Φαῦλος γίνονται τις, ἐξετάξαι οἴμενοι δὲ τὰς ἀγαθὰς. Ἐμμεῖοι δὲ ἐφ' ἅπασιν τοῖς ἐνόμοις ἀνδράσιν, εἰν τε

πολιτικῶν ἔργων προσουσίας, συνετὰ βουλευματα καὶ πράξεις ἀποδείξονται καλὰς, ταύτην ἔταξαν ἕνα τὴν τιμὴν, ἐμὸνον ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀποδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁποῖον ἀποτε χρησαμένοις τὰ βία τελευτῆ, ἐξ ἑκάστης τῆς περὶ τὸν βίον ἀρετῆς οἴμενοι δὲν ἱπαινέειν τὰς ἀγαθὰς, ἐκ μίαις τῆς περὶ τὸν θάνατον εὐκλείας. add. PLUTARCHVS in vita Poplicolae T. I. p. 101. F. f. M. CICERO quoque hanc a Decemuiris refert sapienter latam esse legem de Legibus II, 24. Honoratorum virorum laudes in concione memorantur. Num ex Varronis de tumulto Romuli commemoratione apud antiquum Horatii interpretem ad Epod. XVI, 13. p. 222. ed. Baxter. colligi queat, pro rostris laudatum publice vrbis conditorem, adfirmare vix aufim.

3) POLYBIUS excerpt. histor. VI, 51. To. I. p. 689. ἐν δὲ ἠρτὲν ἱκανὸν ἔσται σημῶν τῆς τῶ πολιτεύματος σπουδῆς, ἣν ποιεῖ περὶ τὰ κοινὰ ἀποτελεῖν ἄνδρας, ὅτε πάν

niam, siue aliam, qua libertas reipublicae vindicata est, stabilitum, laudes virorum fortium, qui pro republica occubuerant,

ora-

πάν ὑπομένει χάριν τὰ τυχεῖν ἐν τῇ πατρίδι τῆς ἐπ' ἀρετῇ Φήμης· ὅταν γὰρ μετακλιθεῖς τις παρ' αὐτοῖς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, συντελεσμένης τῆς ἐκφορᾶς κομιζέται μετὰ τῷ λοιπῷ κόσμῳ πρὸς τὰς κληθεμένας ἐμβόλους εἰς τὴν ἀγορὰν, ποτὲ μὲν ἐὼς ἐναργῆς, σπανίως δὲ κατακεκλιμένος· περίξ δὲ παντὸς τῷ δήμῳ πάντος ἀναβῆς ἐπὶ τὰς ἐμβόλους, ἂν μὲν υἱὸς ἐν ἡλικίᾳ καταλάπηται καὶ τύχη παρῶν, ἔτος, εἰ δὲ μὴ, τῶν ἄλλων εἴ τις ἀπὸ γένεος ὑπάρχῃ, λέγει περὶ τῆς τετελευτηκότος τῆς ἀρετᾶς καὶ τῆς ἐπισημοποιουμένης ἐν τῷ ζῆν πράξεως· δι' ἧν συμβαίνει τὰς πολεμίας, ἀναμνηστικομένης καὶ λαμβάνοντασ ὑπὸ τὴν ὄψιν τὰ γεγονότα, μὴ μόνον τὰς κεκοινωνηκότας τῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκτός, ἐπὶ τοσαύτων γίνεσθαι συμπαθεῖς, ἅτε μὴ τῶν κινδυνουόντων ἴδιον, ἀλλὰ κοινὸν τῷ δήμῳ φραίνεσθαι τὸ σύμπωμα. Iterum c. 52. p. 690. πλὴν ὅγε λέγων ὑπὲρ τῆς δύπτεσθαι μέλλοντος ἐπὶ τὸν διελθῆ τὸν περὶ ταῦτα λόγον, ἀρχεται τῶν ἄλλων ἀπὸ τῶν προσηγεσάτων τῶν παρ' ὄντων καὶ λέγει τὰς ἐπιτυχίας ἐκείνας καὶ τὰς πράξεις· ἐξ ἧν καινοποιουμένης αἰ τῶν ἀγα-

θῶν ἀνδρῶν τῆς ἐπ' ἀρετῇ Φήμης, ἀθανατίζεται μὲν ἡ τῶν καλῶν τι διαπραξαμένων εὐκλεία· γνώριμος δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ παραδόσιμος τοῖς ἐπισημομένοις ἡ τῶν εὐεργησάντων τὴν πατρίδα γίνεται δόξα· τὸ δὲ μέγιστον, εἰ νέοι παρορμῶνται πρὸς τὸ πάν ὑπομένει ὑπὲρ τῶν κοινῶν πραγμάτων χάριν τῶ τυχεῖν τῆς συνακολληθείσης τοῖς ἀγαθοῖς τῶν ἀνδρῶν εὐκλείας. Laudat institutum HIERONYMVS Comment. ad Ierem. XVI, 5-8. T. IV. p. 951. f. edit. Domin. Vallarsii Veronenfis. Exempla collegit IOA. KIRCHMANVS de funerib. Rom. II. c. 18. p. 161. Memorabilis inter caeteras est Q. Fabii Maximi Oratio, qua Marcum filium pro rostris laudauit, quandoquidem publici facta iuris et ad posteritatem propagata est. PLVTARCHVS in uita Fabii c. 15. T. I. p. 188. C. τὸ δὲ ἐγκώμιον, ὃ ταῖς ἐκολληθεῖσιν τῶν ἐπιφανῶν οἱ προσήκοντες ἐπιτελεῖσιν, αὐτὸς ἅτε καταστάς ἐν ἀγορᾷ καὶ γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκεν. Atque ita in manus peruenit

oratione funebri recensere 4, haud acceperit; vt industriam tandem eius effugerint *parentalia*, antiquae appellationis dies sollemnes, Romae olim inde ab imperio Numa cognatorum inferiis ideo destinati 5, quia, vt AVSONIVS perhibet, sanctius nihil habebat reuerentia superstitum, quam vt amissos venerabiliter recordaretur? Et quid exteris moramur gentes, quum maioribus nostris, quos imitari prae caeteris Germanum decet, similis pietatis testificatio placuerit? Nam licet iisdem tantum ingenii acumen tantamque vbertatem doctrinae et gloriam litterarum, in quibus post

venit M. TVLLII, qui eam non sine elogio in *Cat. Mai.* c. 4. commemorat. Deficientibus propinquis munus hoc eloquentissimis viris mandatum legimus, quemadmodum in funere Syllae, *ἐπεὶ τὸν Φούρος ὁ παῖς νεώτατος ἦν ἐστίν*, teste APPIANO de *B. C.* Li. I. T. II. p. 694. edit. *Iac. Tollii*. Immo magistratibus subinde ex S. C. QVINCTILIANVS *Instit. Orat.* III. c. 9. (al. 7.) p. 145. edit. *Gesner.* V. C.

4) Legis mentionem PERICLES oratione, qua caesorum in Marathoniiis campis obitum laudavit, apud THUCYDIDEM de *B. P.* II, 35. et DIODORVS SIC. *biograph.* XI, 33. iniecerunt. Num vero, quod SCHOLIASTES THUCYDIDEVS p. 118. perhibet, a Solone profecta sit, quum in Popliculae vita ipse PLUTARCHVS T. I. p. 102. Anaximenis Rhetoris testimonio rem confici posse dubitet,

Praefat. Parentalium
pag. 107. sq.
ed. Toll.

post vetustissimas orientis gentes Athenienses atque Romani principatum tenuerunt, tribuere vix ausim, innocentia tamen morum neutris cessisse, inque hac virtuti etiam sepultae pretium statuisse; ipse laudat CORN. TACITVS. Ast sunt fortassis, qui solam imitationem moris maiorum, si alia commendatio desit, reprehendant, et totas gentes desipere potuisse asseuerent, hoc vnice clamantes, viuis cum mortuis nihil amplius esse commercii, hos, quid in terris agatur, nec scire nec curare: frustraneum igitur laborem suscipere, qui gratum ipsis animum testari superstitum, et

de M. G.
c. 2. n. 3.

bitet, in medio tutissime relinquimus. Mandata haec fuit sparta oratoribus cuiusque saeculi clarissimis, vt Demostheni, atque tulit aetatem, quem is recitauit, *λόγος ἐπιτάφιος*, in operibus a Feder. Morello Lutet. Paris. c1010c xx. fol. iunctim editis p. 745 seqq. Qui publice laudabantur, sumtu etiam publico in Ceramico, qui intra moenia Athenarum situs erat, sepeliri solebant,

quam in rem plures idoneorum scriptorum locos collegit IOA. KIRCHMANVS II, 25. p. 194.

5) Celebrabant Graeci pariter ac Romani anniuersariam mortuorum, qui bene de re publica meruerant, memoriam: quem morem posterioribus saeculis ecclesia etiam recepit. HENR. SPONDANVS *coemeter. sacr.* L. I. P. III. c. 16. §. 6. p. 309. seqq. (Paris. c1010c xxxviii. 4.)

et laudibus condecorare vitam eorum in animum inducat. Quae vituperia quam nullo ponenda loco sint, quum excusatus peccet, qui peccat cum multis, nimium tamen liberalis videri possem, si tacitus praeterirem, quae institutum commendant, etiam si ignoratum antiquitus fuisset, argumenta. Et primo quidem esse gloriam quandam mortuorum, qui suis se laudibus vita excedentes solari possunt, et virtutis perfectae perfecto functi sunt munere, vix ac ne vix quidem in dubium vocare fas est. Ipse

TULLIUS in summa de immortalitate animorum dubitatione etiam tunc, quum omnis morte sensus perimitur, summis et propriis bonis et laudis et gloriae, quippe quae virtutem veluti umbra sequuntur, mortuos negat destitui, nec villo scribit modo dici posse, Lycurgum atque Solonem legum et publicae disciplinae carere gloria, Themistoclem ac Epaminondam bellicae virtutis. *Ante enim, pergit, Salaminam Neptunus obruet, quam Salaminii tra-*

Tulsc. disputat. L. I. c. 46.

tropaei memoriam, priusque Leuctra Boeotia tollentur, quam pugnae Leuctrica gloria; multo autem tardius fama deferet Curium, Fabricium, Calatinum, duos Scipiones, duos Africanos, Maximum, Marcellum, Paullum, Catonem, Laelium et innumerabiles alios. Quam si quis sententiam veram putat, est autem, in primis si Christianae religionis decreta in consilium adhibeantur, verissima, omnis, qui magnorum, quos nominavimus, virorum similitudinem aliquam arripuerit, consimiles fructus gloriae post fatum suum obtinebit: feretque non operae solum suae pretium, sed quasdam officii implebit partes, qui ad stabiliendam hanc atque propagandam gloriam dicendo scribendoue quidquam confert. Deinde hoc maxume in votis videntur habuisse summa omnis aevi ingenia, ut ipsis de medio sublatis honor nomenque cum perpetua laudis ad posteritatem commemoratione maneret. Ita Socratem accepimus, qui est sapientissimus omnium oraculo Apollinis iudicatus, su-

Apoc. XIII.
13.

premo vitae die immortalitatem expeti-
 ille, non tam animi, vt arbitror, de qua
 tamen, si quis alius, praeclare fenfit, quam
 nominis et sapientiae suae. M. CICERO
 in ficto illo Catonis Maioris cum Laelio et
 Scipione *de Senectute* colloquio, vt opti-
 mi cuiusque animum maxume ad immor-
 talem gloriam niti asseuerat, ita: *Nemo*
vnquam, scribit, mihi persuadebit aut pa-
trēm tuum Paullum, aut duos auos Paul-
lum et Africanum, aut Africani patrem
aut patruum, aut multos praestantes viros,
quos enumerare non est necesse, tanta esse
conatos, quae ad posteritatis memoriam
pertinerent, nisi animo cernerent, posterita-
tem ad se pertinere. An me censes, addit,
tantos labores diurnos nocturnos-
que domi militiaeque suscepturum fuisse, si
iisdem finibus gloriam meam, quibus vi-
tam, essem terminaturus? nonne melius
multo fuisset, otiosam aetatem et quietam
sine ullo labore et contentione traducere?
 Quis est autem ab omni religionis et pie-
 tatis sensu adeo alienus, vt nolit, si possit,
 extre-

f. 23.

extremo hominis, praecipue sapientis, iudicio obtemperare, quod omni tempore omnium rerum publicarum instituta sanctum et integrum seruari voluerunt? *Praeterea* fructum aliquem ex gloria defunctorum capiunt, qui sibi ereptum morte vel patrem, vel patronum, vel familiarem conqueruntur, nec ademtum penitus sibi credunt, si, dum de vita eius bene acta et meritis in rem publicam vel literariam vel ciuilem commentantur, posteritatis suffragium anquirere ei possunt, quem ab aequalibus suis eorum submotum oculis lugeri, non sine magno doloris domestici lenimento vident. Immo et bene nato educatoque nouum inde solatii argumentum nascitur, quod tali se putat ratione ali-quod gratae mentis pietatisque monumentum ponere et partem exfoluere aeris alieni, quo se liberare aliter, quam debiti olim contracti publica professione, non potest. Ast parum ad persuadendum valebunt haec argumenta omnia, si cum eo componas, quod, quia rem totam conficit, extre-

mo commemorandum loco iudicavi. Interest scilicet rei publicae, ut ciuium egreriorum vita posteris innotescat, idque adeo, ut haud commissurus facile quisquam sit, qui ciuitati bene cupit, ut sua culpa viri de ea bene meriti, et post fata adhuc bene merentis, si fructus laborum ab ipso adhuc spirante susceptorum cogites, obliuioni tradatur nomen.

HORAT.
Carm. L. IV.
Od. V. v. 29.
seq. add. Od.
IX. v. 27. f.

Paulum sepultae distat inertiae

Celata virtus.

Exemplorum autem quum incredibilis vis sit in formandis et ingeniis et moribus iuuenum, hi erunt quotidie commonefaciendi, ut non viuos solum et in rei publicae luce versantes viros primarios intueantur, sed ceterorum quoque memoriam sedula lectione et cogitatione assidua repetant, quorum tumulis istud Attilii Calatini elogium inscribi mereretur: *plurimae consentiunt gentes, populi primarium fuisse virum.* Ita enim, si non pietate in patres auosque suos excitati, certe venustate elogiorum et innato homini cuius liberali glo-

CICERO
Cat. M. c. 17.

gloriae eiusdem aliquando adipiscendae capti studio, idem virtutis stadium, quo ad tantum honoris fastigium et immortalitatis praerogatiuam perrexere maiores, ingredientur. Quid quod publicae rerum gestarum tabulae condi rite et adornari nequeant, ni constet de vita et rebus gestis ciuium singulorum, qui aliquem in re publica locum tenuerunt? Qualis quaeso et quam misera foret historiae Graecae nostra aetate facies, ni lucem subinde vitae virorum toga saeuae celebrium accenderent, quas **PLVTARCHI CHAERONENSIS** et **CORNELII NEPOTIS** sollertiae debemus? Quumque futura saecula siue fructum possent siue oblectationem capere ex memoria virorum, quos Lipsia nuper et vniuersa prouincia Saxonica in pretio habuit, vt qualiscunque industria mea hac ex parte desideraretur, eo maius piaculum existumaui, quo magis priuatae etiam necessitudines, quas hic exponere superuacaneum foret, me prohibebant senem memorandum tacere.

Obiisse

Obiisse circa anni superioris exitum VI. Non. Decembr. IACOBVM BORNIVM neminem praeterit, qui aliqua rerum patriarum cura tangitur. Atque huius vitam animus erat παραλλήλως repraesentare, et, quae is per quinquaginta et quod excurrit annos rei publicae causa suscepit, cum eorum conferre gestis, quos vel vltima antiquitas memoria dignos censuit, vel recentior aetas magnos prae aliis existumavit. Sed praevidi facile, nunquam posse hanc telam perfici sine commemoratione rerum plurimarum, quae vel ambitiosius dicta omnibus videri, vel stimulare invidiam singulorum possent, ideoque aptius visum est, mutato consilio ad BORNII ipsius ingenium et modestiam hunc de vita eius commentariolum componere, et, quibus maioribus editus, quo ingenio a natura ornatus, qua industria, quae studia, tractarit, quo tempore ad rem publicam accesserit, quas vicissitudines fortunae et publicas patriae calamitates fuerit expertus, quo animo tulerit, qua tandem

tandem constantia vltimam rerum suarum lineam duxerit, qua spe melioris vitae fretus mundum hunc res suas sibi habere iusserit, in tabula quasi pingere, et qualem alienissimo tempore virum amiserit res publica, relinquere iudicio posteritatis. Maiores gentis, ex qua ortus est, saeculo a C. N. quarto et quinto decimo Pomeraniam citeriorem incoluerunt, ac multas quidem numerarunt imagines, sed in tenui admodum vixere fortuna. Contigit inde, vt eorum non pauci, quamdiu vires annique finerent, castra sequerentur; et post exactos in tribunatu militiae Suecicae octo et quadraginta annos, multis vulneribus confectus circa finem saeculi quinti aut initium sexti decimi bono Lipsiam omine se conferret VITVS BORNIVS, atque in vico Euterizsch, ad moenia vrbis sito, turgiolum sibi compararet, in quo, post varios casus, post tot discrimina rerum, forte contentus sua se reficeret, et mortem appropinquantem mente composita praestolaretur. Huius ex filio MAVRITIO, qui

C

A.

A. CIO IO XXII. praediolo clientelari ab Adamo Willero, coenobii S. Thomae praeposito, inuestitus est, nepos VALENTINVS ab epistolis secretioribus Ferdinandi I. Imp. fuit, carus principi, magno ingeniorum arbitro, a quo etiam noua nobilitatis gentilitiae decora impetrauit. Qui ab hoc genus ducunt, MAVRITIVS filius, IOANNES nepos et IACOBVS pronepos, maiorum exemplo sagum togae praetulerunt, et sub signis Austriacae domus stipendia meruerunt. Sed IOANNES BORNIVS, IACOBI F. tranquillam agere vitam cupiens, A. C. CIO IO XCVIII. Lipsiam reuersus, paruas in vrbe aedes sibi posuit, et filio ex *Anna, Bartholomaei a Scherl* vidua, cognomini reliquit. Huius primum ex gente Borna in litteris nomen. Nam et iis, quae ab humanitate traxerunt appellationem, studiis, et iuris scientiae, qualem saeculi patiebatur indoles, sedulus incubuit: praemia etiam tulit industriae, quandoquidem commendante focero *Geo. Ludouico Mosero,*

fero, equite Mifenenfi, qui apud Ioa. Georgium I. Saxoniae Principem Electorem gratia plurimum valuit, publico pandecten in academia patria praelegendi officio admotus est, et capitularis dignitate in cathedra Numburgensi condecoratus. In numerosa prole, quam ex *Moseria* sua suscepit, tres praesertim eminuere filii, FRIDERICVS, IACOBVS atque HENRICVS. Primus in aulico S. R. I. fenatu consiliarii locum beneficio Leopoldi Imp. obtinuit; alter in sacro Augusti II. regis consistorio comes, in summo, ad quod prouocatione certatur, tribunali et curia prouinciae Saxonicae suprema senator primarius, in academia Lipsiensi antecessor et ordinis iuridici praeses, in scabinatu regio senior, in Martisburgensi capitulo canonicus et patriae ciuitatis consul, splendida inprimis vna cum *Henrico Frifio* ad aulam caesaream legatione functus est, quum electoratum Saxoniae et vnitas eidem prouincias in feudum acciperet D. Fridericus Augustus; tertius in suprema

ma curia prouinciali et scabinatu Lipsiensi integerrime ius dixit, simulque prouinciam proconsularem in vrbe patria ornauit. Atque huic quidem *Henrico Magdalena Sibylla, Godofredi Welschii*, decani Medici, et *Mariae ab Anckelmann* filia A. I. S. MDCLXXXIII. VI. Kal. Nouembr. filium peperit vnicum, qui, quum per sanctum baptisma sacris christianorum initiaretur, IACOBVS appellatus est. Iam in puero ingenii elegancia et mirus discendi ardor cum singulari memoriae felicitate coniunctus enituit. Ab ineunte igitur aetate pius curauit pater, vt solida rerum sacrarum cognitione et disciplinis literarum, quae pueritiam alunt, senectuti olim oblectamento futurae, filius imbueretur, idque negotium mandauit, quum ipse negotiis rei publicae distineretur, praeceptoribus domesticis *Lochmano* atque *Schmuzero*, magistris artium. Laudabat eorum in se instituendo fidem B. BORNIVS, sed plurimum se debere profitebatur disciplinae *Christiani Ludouici*
Crel-

Crellii, S. T. L. et in ludo S. Nicolai literario tum Conrektoris, postea Rectoris, a quo etiam sub auspicia saeculi XVIII. non sine elogio in academiam patriam dimissus est. Tum vero animum praecipue ad Romani iuris scientiam appulit, non compendiarium illam et vulgarem, quae ineptis quibusdam et male intellectis axiomatibus ac praeconceptis de usu fori, vnico iusti et aequi arbitro, opinionibus continetur, sed masculam atque solidam, quae origines legum ex tenebris antiquitatum eruit, causas explorat, ingenium inuestigat, incrementa, adhibitis in consilium Cui, Pauli, Ulpiani, aliorumque Iurorum discerptis vndique fragmentis, enucleat, verba ex optimis quibusque ad Hetruscum expressis exemplaribus et scriptis Graecorum recte et cum cautione adscitis interpretatur, et quicquid cum immutata rei publicae forma atque πατρίοις θεοις coniungi et conciliari potest, ad ipsa rerum argumenta litesque pro tribunali dirimendas accommodat. Neque minori sol-

licitudine in reliquis iurisſcientiae partibus verſatus eſt, ita vt, quum iuris ſacri capita enodaret, volumina patrum, conciliorum decreta et Pontificum epistolae decretales excuteret, omnemque non minus eccleſiaſticam hiftoriam familiarem ſibi redderet: praeterea clientelares Langobardorum mores, Leges S. R. I. publicas et particularia Saxoniae inſtituta optime calleret: denique quicquid vel Carolina Nemefis ſuper quaeflionibus ſtatuit, vel collegiis ICtorum ſubinde placuit, (plurima enim criminalis iurisſcientiae capita fori vſu et reſponſis prudentum vnice nituntur,) in numero haberet. Profuit ipſi, quum opus tam arduum aggredereſſet et in tam laudabili ſtadio decurreret, Lipſiae quidem manuſcriptio *Schwendendorffii*, *Ittigii*, *Munkenii* et *Frankenſteinii*, Tubingae autem, quo A. MDCCCIII, veluti Romani iuuenes Athenas, ſe contulit, inſtitutio *Schwederi*, *Harprehti* atque *Pfaſſii*. Tot tantorumque virorum praeceptis formatus

BORNIVS ipse ad summos iuris-
 tiae honores A. MDCCCVI. aspiravit,
 postquam a. d. VIII. Kal. Mai. *de iurisdic-
 tione per investituram feudalem concessa*,
 certamen moderante *Gabr. Schwedero*,
 disputasset. Ex academia Tubingensi
 peregre abiit, atque Germaniam omnem
 cum Alfatia et Heluetorum pagis, prae-
 terea Daniam, Belgii tam foederati quam
 Austriaci provincias singulas, et Britanni-
 am magnam non sine fructu eximio lu-
 stravit. Magna vis est peregrinationis in
 vtramque partem. **BORNIVS** autem
 ita per exteras regiones iter fecit, ut,
 quocumque appelleret, finis, quem abiens
 sibi proposuerat, recordaretur, quid sibi
 patriae suae publice priuatimque olim
 esset profuturum, sollicite circumspiceret,
 deinde notitiam et consuetudinem, immo
 et amicitiam, si fieri posset, magnorum
 virorum, qui vel ad clauum rerum publi-
 carum tunc sedebant, vel doctrina et
 monumentis ingenii celebritatem nomi-
 nis consequuti fuerant, sibi concilia-
 ret,

ret⁶, ad horum sermones et consilia rationes suas componeret, praeterea libros in patria rariores, qui aequo ipsi pretio offerbantur, sibi compararet. In his praesertim delectabatur egregio *Harmenopuli* exemplo, cui praeter lectiones aliquot Codd. MSC., qui in scriniis christianissimi regis afferuantur, scholia nondum edita viri docti manus, quam esse *Caroli Labbei* ex literarum structura coniecisse nonnullos memini, adscripsit 7. Quum traiectum

ex

6) Laudare solebat comitatem *Ezech. Spanhemii*, *Ioa. Hudsoni*, *Tho. Galei*, *Henr. Dodwelli*, *Ioa. Georgii Graevii* et *Ioa. Frederici Gronovii*: sed dissimiles valde mores in *Tho. Crenio* et *Iac. Gronovio* deprehenderat, ipsa re expertus, verissimum esse, quod de *Gronovio* iuvene ISA. VOSIUS in *epist. dedicati. ad Io. Ge. Graevium scripta*, et *appendici observationum in Pomponium Melam Londini MDCLXXXVI. 4. editae praemissa*, de sene autem IOA. GOTTL. HEINECCIUS in *praefat. orbis Romani* p. 4. tulit iudicium.

7) Reliquerat, quum Lipsiam reuerteretur, *κατακλιον* hoc in manibus viri docti, qui edendi tum *Harmenopuli* consilium ceperat, quod tamen praeventus morte deseruit. Quum heredibus eius extra Saxonicum limitem habitantibus persuaderi non posset, commodati titulo librum a defuncto possessum, et aliae probationes decissent, quod fidei petentis rem suam credidisset BORNIVS, ut inter bonos bene agere oportet, recuperandi *Harmenopuli* sui spe dudum exciderat. Contigit postea, ut is praekonis voci, nescio quo loco subiceretur,

ex Anglia in Galliam meditaretur, nihil tale opinatus, subito literis IACOBI patrum mense Augusto anni MDCCVII scriptis reuocatus est in patriam et in amplissimum ordinem adlectus. Venit etiam, quamuis inuitus, vt facilis est coniectura, testatumque ea re fecit, decere iuuenem in negotiis magni momenti magis iudicio et consiliis senum, quam suo ingenio, obtemperare. Nec male cessit hoc bonae mentis et obseruantiae in patrum,

retur, et iure liciti in bibliothecam perueniret *Gottfr. Leonardi Baudisii*, qui vt callentissimus iuris scientiae venustioris erat, et in fontibus eiusdem conquirendis valde assiduus, ita hoc *Harmenopuli* exemplum inter ornamenta scriniorum suorum praecipua numerabat. Ex hac igitur, quum et ipsa mortuo possessore commune bibliothecarum Lipsiensium ab eruditis priuatis magna sedulitate collectarum fatum experiretur, coemptus denuo est liber, et bibliothecae Senatus Lipsiensis illatus, in qua hodieque adseruatur. Miratus sum diu,

cuj quo literarum fato post eum, quem supra tetigi, virum doctum nemo, quod sciam, de edendo *Harmenopuli* $\pi\epsilon\sigma\sigma\alpha\gamma\epsilon\omega$ cogitarit; pauca, quae typis descripta prostant, exempla inter se et cum Codd. bonae notae a IO. ALB. FABRICIO *bibl. graec. T. X. p. 276* seq. enumeratis contulerit; praeterea Venetorum, e quibus variantium lectionum egregia quaedam specimina LAURENT. THEVPOLVS in *catalogo biblioth. D. Marci Cod. CLXXXII. seq. Vol. I. p. 105.* dedit, habuerit rationem; denique mentem scriptoris, cui primas concedere partes in ma-

D

gno

cui idem ferme, quod Papiniano Vlpianus debebat ⁸, eximium documentum. Contigit enim BORNIO, quod nescio an multis, vt per LII annos continuos rei publicae praeesset, et non modo per varios magistratus ad primum ciuitatis locum communi omnium plausu perueniret, verum etiam nullo non tempore de summo senatus pariter atque ciuium studio certus esset. Praeturam ab A. CIIOCCXXII gessit, biennio post proconsularem prouinciam suscepit, ad consulatum A. CIIOCCXXVIII, erepto rebus humanis *Plazio*, euectus est. Sed non debebat

gno eorum prouentu, qui decreta Ictorum Romanorum Graece reddiderunt, vt orientalis imperii vlibus accommodari possent, nullus dubitarem, rectius, quam adhuc factum est, sit interpretatus. Bene autem faciet, qui huic elegantioris iurisprudentiae adminiculo operam suam postea forsitan impendet, si et nostrum, de quo commemorauimus, exemplum in consilium adhibeat. Nam licet pa-

rum detrimenti capturam literariam rem publicam sponderem, etiam si magna pars glossarum et scholiorum, quibus locupletati auctores Graeci prodierunt, lucem nunquam vidisset, tum vero glossarum, quas vocant *voynods*, et scholiorum ab ICTis orientis adornatorum, prae reliquis parum fructuosa saepe sit lectio, et magna cautione in ope ex illis quaerenda opus: eodem tamen nostra aetate

bebat sibi Lipsia soli vindicare, cuius ingenium et integritatem salus Saxoniae uniuersae desiderabat. Iam A. MDCCCXIII in suprema prouinciae curia adsidere a D. Augusto rege iussus est, tum vero A. MDCCCXXIV in Dresdenfi, ad quem prouocatione certatur, senatu locum consequutus, tandem A. MDCCCXXX, quum Illustrissimus *Bunauius* ob ingrauescentem senectam virum expeteret, cui partem grauissimi muneris committere tuto posset, splendidam Procancellarii Saxonici prouinciam singulari principis clementissimi fauore obtinuit. In tot tantisque

D 2

mune-

te haberi loco ac numero merebuntur, quo *Ennium* TVLLIVS censuit, quum ex stercore eius aurum quaereret. Neque in his dos *Harmenopuli* Lipsiensis praecipua latet, sed in diuersitate lectionis, quam codex regius collatus ostendit, et quae non saepe solum multo planiorem reddit sensum, sed scriptorem etiam ab vno alteroue errore, cuius eum corrupta editio reum faciebat, liberat.

8) Vlpiano Papinianum non minus in negotiis suscipiendis, quam in stabilienda fortuna, auctorem fuisse, constat testimoniis LAMPRIDIJ in *Alex. Seuero* c. 26. 31. 51. atque SPARTIANI in *Pescennio Nigro* c. 7. quos locos perpetuo quasi commentario illustrat narratio GUIL. WOTTONI in *the history of Rome from the Death of Antoninus Pius to the Death of Severus Alexander* (Lond. MDCCC1. 8.) p. 439 sq.

muneribus obeundis qua fide et abstinentia versatus sit, quos patientissime tulerit labores, quos passim viderit euentus, quae fata subinde expertus fuerit, longum foret, nec huius loci et temporis, recensere. In prosperis autem, quae ipsi contigerant, et quarum summa cum voluptate memoriam saepius recolebat, rebus collocare solebat, quod D. Augusto regi probatus fuisset. Quodsi enim principibus placuisse viris non vltima laus est, tum sane tanti Principis gratiam meruisse, cui, postquam ad astra rediisset, magni cognomen posteritatis iudicium decreuit, non potest non esse gloriosissimum. Quapropter saepius cogitabat argumenta, de quibus sapientissimus Princeps, qui super grauissimis negotiis eorum sententiam,

9) Non ingenii solum robur et perspicacitatem singularem produunt, quae data eiusmodi occasione in chartam coniecit, sed etiam probitatem et integritatem, quae cogitari potest maxuma. Qua in re, vt in aliis, haud

dissimilis fuit M. TVL-
LII, de quo nuper eruditus Britannus iudicium tulit: *His Writings are the noblest Lessons of publik Honesty, Desinterestedness and the Lose of Liberty, that are to be found in all Antiquity; and*

tiam, quorum spectatam habebat fidem, et doctrinam in pretio, rogare solebat, quid ipsi videretur? interrogarat⁹, et, quanti faceret eius suffragium, ipsa re fuerat testatus. Haesit etiam, et imis quidem infixam medullis, summa in clementissimum Regem et vniuersam domum Augustam pietas, regali prorsus Potentissimi Successoris munificentia ac indulgentia singulari non tam aucta, nam accedere eidem quidquam haud poterat, quam saepius prouocata, ita vt etiam inter repetitas eiusdem testificationes, quas commemorare infelix temporum haud permittit conditio, animam efflaret. Ex quo Lipsiae perpetuo morari coepit, quod inde a Iulio mense anni MDCCCXXXIII factum est, quoad per

D 3 gra-

and it is the excellent and almost divine Spirit, which appears in those Books, that has made the Majority of Readers conclude, the Autor of them to have been in his own Practice, what he takes so much Pains to recom-

mand and inculcates with such force of Arguments. And to do him Right, in many Parts of his Administrations he was the patriot, he describes . . . Vid. Observations on the Life of Cicero (Londini MDCCCXLI. 8.) p. 9.

grauissimos morbos, quibus per intervalla laboravit, et infecutas senectutis prouectioris infirmitates licuit, totum se publicae salutis dedit, et quas vacuas a publicis procurationibus horas habuit, dirimendo lites atque de iure respondendo impendit. Amabat enim, neque, ὡς μοὶ δοκεῖ, sine causa istud Themidos sacrarium, in quo, praeter multos viros primarios, patrem olim et patrum iura reddidisse, consultor quoties ostium pulsasset, recordabatur. Quod alii tempus nihil agendo consumere, aut oblectationibus otiosis tribuere solent, venerabilis senex ita collocauit, ut nunc sacras literas, et quae in illas passim Theologi praestantes commentati sunt, scrutantur, nunc veteres, quos classici vulgo vocant, auctores lectitando repeteret, ipsa re expertus, quod *pro L. Archia* dixit TVLLIVS, haec studia, quae adolescentiam olim aluerant, senectutem iam oblectare; quae res ornauerant secundas, in aduersis et summis rei publicae cala-

c. VII.

calamitatibus praesidium et solatium praebere. Neque enim vlla re vnquam commotus est magis, quam hoc, quod nostra per tres annos vidit aetas, dulcissimae patriae excidio. Attamen quod mutare aut corrigere nec arte poterat nec consilio, nec temere aut sine numine Divinum evenire intelligebat, patienter tulit, eandemque, quae peculium veluti eius semper fuit, oris hilaritatem et comitatem sermonis inter medios belli tumultus et strepitus armorum retinuit. Frontem imprimis explicabat, quoties cum familia sua versabatur, quippe in cuius pietate et obseruantia ipse non minus, quam haec in eius amore et indulgentia adquiescebat.

Duxerat a. d. vii. Id. Februar. cio iccc xiii
 vxorem SVSANNAM REGINAM,
Andreae Puschii, e nobili Silesiae superioris prosapia oriundi, qui cum *Ioa. Ernesto Kregelio* mercaturam, non parvam illam et ignobilem, sed magnam et copiosam, Lipsiae per aliquot annos fecerat, ex *Susanna Regina Schiltera* filiam
 vni-

vnicam, quam summo Dei O. M. beneficio ultra annos XLVI matrimonio iunctam habuit. Suscepit ex ea filios binos, *Jacobum Henricum* A. CIƆ IƆCC XVII, et *Ioannem Andream* anno proxume sequenti, totidemque filias, *Margaretham Sibyllam* A. CIƆ IƆCC XXII, et *Susannam Reginam* A. CIƆ IƆCC XXVI: e quibus idem annus secundus seculi vicesimus filium natu minorem et filiam maiorem natu abstulit. Vidit etiam ex filii superstitis cum *Ioanna Christiana Schachera* iucundissimo, sed perbreui, matrimonio bigam nepotum, videlicet *Jacobum Henricum* A. CIƆ IƆCC L, et *Jacobum Christianum Theophilum* A. CIƆ IƆCC LII, ac neptem vnam *Susannam Christianam Henricam* A. CIƆ IƆCC LIII: ast neque hos omnes aui exsequias ire fata voluerunt, quandoquidem *Jacobus Christianus*, nondum sex menses natus, praematura morte extinctus est. Magno interea oblectamento fuit egregia reliquorum indoles, dulcemque spem aluit fore, vt secundis Dei O. M. auspiciis tales
 suc-

ficrescant, quales ex se ortum trahere
 optaret. Decebat sane tantum virum
 hoc potissimum precari, etiam ea aetate,
 qua nihil amplius in votis habebat, quod
 ad se pertineret. Erat ipsi a natura cor-
 pus infirmum, praeterea multis iisque
 grauissimis morbis, laboribus etiam et
 vita negotiosa, tandem ἀποπληξία, qua
 in ipsa sollemnitate pentecostali anni
 cϞiϞccL corripiebatur, debilitatum; et,
 quamuis extremo, quod viuendo atti-
 git, lustro a morbis acutis, qui lecto
 ipsum affixissent, immunis esset, omne
 tamen robur cedere, et vires indies frangi,
 subinde conquerebatur: quanquam offi-
 cii sui partibus ita faceret ex assè satis,
 vt viuidam ingenii vim in fenili corpore
 admirarentur, quotquot eum de rebus
 grauissimis differentem audiuerunt. A. d.
 iϞ. Kalend. Nouemb. cϞiϞccLVIII, quo
 natalem sextum et septuagesimum cele-
 brabat, circa tertiam a meridie horam
 febrili frigore, horripilationem vocant,
 qui artem faciunt, subito corripiebatur,

E

cui

cui vomitus successit. Ab eo tempore cibum desit appetere, et maiorem quotidie virium iacturam, sine doloribus tamen vllis, sensit. Praesto quidem fuere, quorum auxilium extemplo implorabatur, duumviri medicae artis scientissimi, *Seylerus*, quem octuagenarium sexaginta annorum vsus vere fecit experientissimum, et *Ludewigius*, vir inprimis celebris, ordinisque sui Decanus perpetuus: neque conamina eorum successu videbantur destitui, quum circa medium Nouembris mensis aliquantisper melius se habere coepisset aeger. Sed quum alimenta respueret, et noctes non raro duceret infomnes, haud in se fore, vt releuetur, malumque plus docta manu valiturum, facile praeuiderunt: ipse etiam BORNIVS, qui praeterea propter satietatem vitae tempus maturum esse mortis censebat, beatam ἀνάλυσιν suam instare intellexit, ac, vt decebat δελον ἀγαθὸν καὶ πισὸν, ὃς ἐπ' ὀλίγων ἢ πισὸς, sarcinas collegit. Neque enim solum cognitum per-

Matth. XXV,
21. 23.

perfectumque habebat, moriendum esse omnibus, et miseriae atque laborum, quos pertulerat multos, futurum finem in morte, verum edoctus diuinis etiam scripturis erat, et fiducia in sacrificio D. N. I. C. expiatorio collocata confirmatus, peruenturum animum suum, quando e corpore excesserit, in caelum, quasi in domicilium suum, supremumque, quem alii *οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα* reformidant, diem non extinctionem, sed commutationem eamque longe iucundissimam loci, *οὐρανῶν ἀχειροποίητον αἰώνιον ἐν τοῖς οὐρανοῖς*, allaturum. Quum vero diuturna et meditatione et experientia didicisset, facilem esse viatoris etiam bene praeparati in itinere difficili offensionem, nihil intermisit eorum, quae ad animum aduersus terribula mortis magis magisque corroborandum conferre quidquam videbantur: et non ipse solum, quantum per imbecillitatem virium liceret, frequentes de rebus diuinis sermones instituit, sed adlocutiones etiam aliorum, praesertim

¹ ad Thessal.
IV, 13.

² ad Corinth.
V, 1.

venerabilium Theologorum, *Bahrdii* et *Matthesii*, quo confessionario utebatur, libenter audiuit, ex *Matthesii*que manibus III. Kalend. Decembr. corpus et sanguinem D. N. I. C. religiosissime accepit. Praeterea, quid post obitum suum fieri, et quo loco exuias corporis collocari vellet, eadem vultus hilaritate et constantia animi praecepit, qua, quando alias in breue tempus peregre proficisceretur, rerum suarum administrationem mandare solebat: et, quidquid ad funebrem pompam referri vlllo modo potest, seuera lege interdixit. Vnicum incidit momentum, quo lacrimas cohibere haud poterat, et quis quaeso potuisset? istud videlicet, quo suis, quos tenerrime amabat et discessu suo vehementissime contristari satis intelligebat, extremum dicebat vale, eosque cum patria vniuersa diuinae prouidentiae commendabat. Mortis horam instare citius, quam summo vitae necisque arbitro visum fuerat, putauit, imo peroptauit. Venit autem ipso die aduen-

aduentus D. N. I. C. VI. Non. Decembris, hora a meridie quinta, quippe circa quam inter benedictiones sacerdotales et preces suorum sine omni doloris et aegritudinis sensu cum certissimis intelligentiae pietatisque et fidei in D. N. I. C. signis placide obdormiuit, post mortem quoque dormienti, quam exanimato, similior. Quod mortale habuit, in coemeterio S. Ioannis ad latus maiorum Nonis Decembr. sine omni pompa et ostentatione ex animi sui voluntate collocatum est, et in sarcophago, qui exuias corporis complectebatur, scriptus titulus:

IACOBVS BORN DOM. HEREDITAR. WILDENBORN I ET SVXDORFF I PROCANCELLARIVS REGIVS, VRBIS LIPSIAE COS. PRIM. VIXIT ANNOS LXXV. MENS. I. DIES IIII. A. D. III. DECEMBR. A. I. S. CIO IOCCLVIII. DIFFICILLIMO REIPUBLICAE TEMPORE PLACIDE OB DORMIUIT.

E 3

Vestrum

38 IACOBI BORNII ELOGIVM

Vestrum est, quotquot hanc de vita
IACOBI BORNII dissertatiunculam le-
gitis, viri pretium cognoscere, et prae-
clare ab eo gestis talem statuere hono-
rem, qualem vestris olim haberi, quando
vobis diurnitas et fatietas vitae tempus
maturum mortis afferet, atque integra
mente ceterisque sensibus opus ipsa suum,
quae coagmentavit, natura dissoluet, per-
optatis. Scr. a. d. VI. Non. Decembr.
A. R. S. MDCCCLVIII.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

17.11.1866

17.11.1866

La 3256 OK

ULB Halle

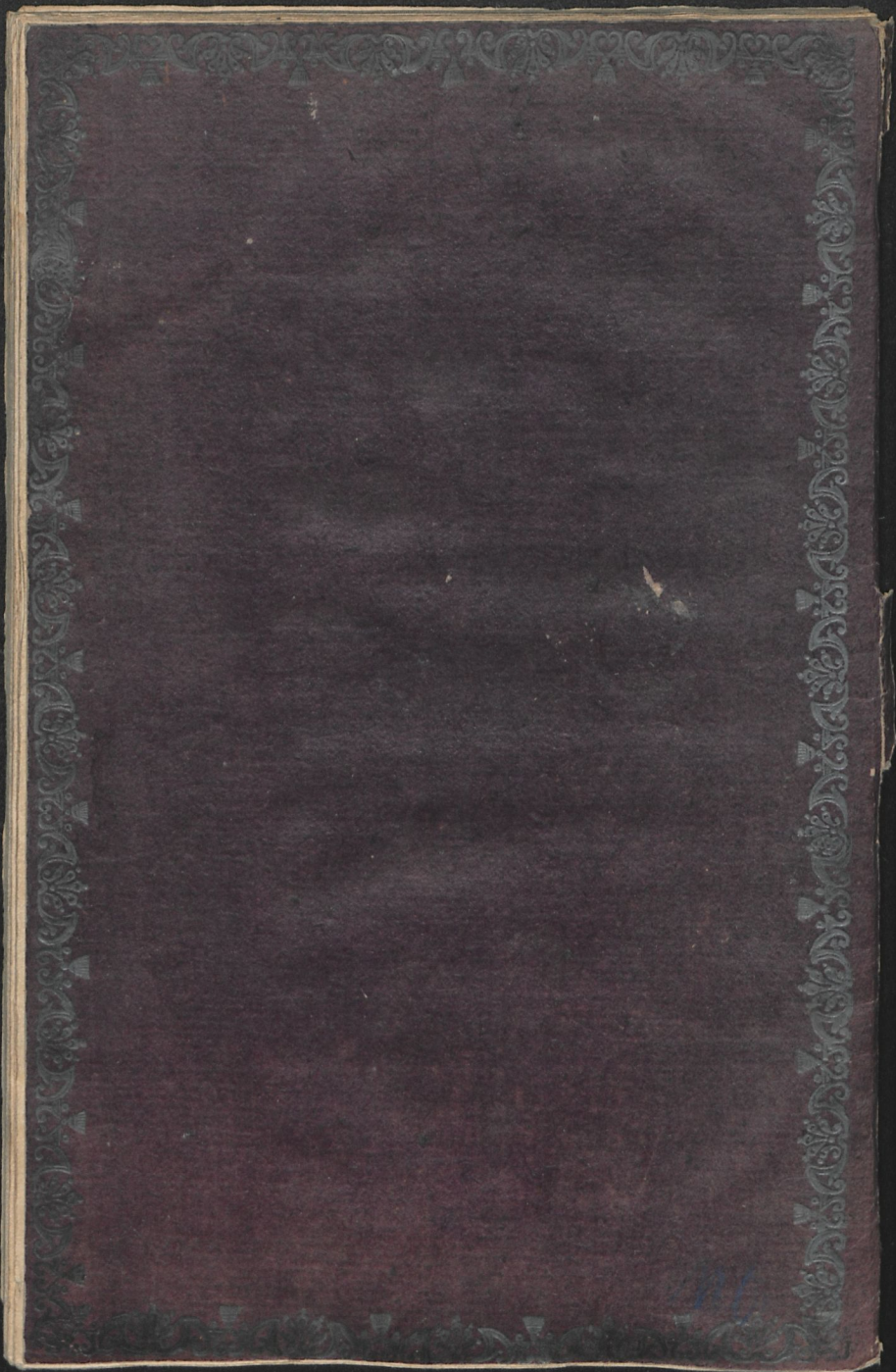
3

005 361 982

m.c.

OK. 236.9

IV, 222

IACOBI BORN

DOMINI HEREDITAR. CLIENTELARVM

WILDENBORN ET SVXDORF

PROCANCELLARII REGII

CIVIT. LIPSIENS. CONSVLIS PRIM

A. D. VI. NON. DEC. MDCCCLVIII

PLACIDA MORTE EXTINCTI

E L O G I V M

LIPSIAE

EX OFFICINA BREITKOPFIA